

РЕШЕНИЕ

№ 627

гр. Пазарджик, 12.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, XIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в публично заседание на тринадесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Димитър Бишуров

при участието на секретаря Ива Чавдарова
като разгледа докладваното от Димитър Бишуров Административно
наказателно дело № 20215220200389 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „Т.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в гр.Пазарджик, ЕИК *, представлявано от управителя А. против НП № 13-002466 от 17.02.2021 год. на директора на Дирекция “ИТ Пазарджик, с което на основание чл.416 ал.5 от КТ и за нарушение на чл.4 ал.1 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 1 600 лв. /хиляда шестстотин лева/.**

Релевираните в жалбата оплаквания се свеждат до наличие на материална процесуална незаконосъобразност на атакуваното НП, с оглед на което се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание за жалбоподателя не се явява законов или процесуален представител. Постъпва писмено становище от управителя на дружество жалбоподател, в което се излагат съображения за основателност на въззивна жалба и се иска отмяна на НП.

Процесуалният представител на АНО оспорва жалбата и в писмено становище, постъпило след провеждане на последното съдебно заседание, ис

същата да се остави без уважение като неоснователна. Иска потвърждаване на НП, претендира и присъждане на разноски.

Пазарджишкият районен съд съобрази становищата на страни, съобразявайки закона, по вътрешно убеждение и като обсъди събраните в делото писмени и гласни доказателства, при съблюдаване разпоредбата на чл. 1 от ЗАНН, прие за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят е санкциониран за това, че в качеството си на работодател в смисъла на § 1, т.1 от ДР на КТ не е изпълнил дадено задължително изпълнение предписание по т.23 от Протокол № 2016526 от 29.07.2020г. на г-н инсп. Ф. А. със срок за изпълнение до 21.08.2020г., а именно: „Да се застраховат за сметка на работодателя за рисковете „професионално заболяване“ и „трудова злополука“ водачите на МПС работещи в дружеството, съгласно чл. 276, ал. 1 от Кодекса на труда, чл. 51 и чл. 52 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд, чл.2, ал. 1, чл. 4, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риск трудова злополука и т. 9 от приложението Заповед № РД-01-879/22.10.2018г. на министъра на труда и социалната политика за „коефициента на трудов травматизъм по икономически дейности за прилагане през 2019г.“.

Нарушението било извършено на 22.08.2020 год., т.е. в деня, следващо изтичането на срока за изпълнение на предписанието.

Нарушението е било констатирано на 16.10.2020г. в дирекция „ИТ Пазарджик“ при извършена последваща проверка и прегледа на фирмена документация, представена от упълномощено лице – А.Г., когато било установено, че предписанието не е изпълнено.

За констатираното нарушение по чл.415 ал.1 от КТ, против дружество било съставен АУАН, въз основа на който било издадено атакуваното НП. Последното било връчено на жалбоподателя по пощата на 19.02.2021 г., жалбата против него била подадена чрез наказващия орган на 24.02.2021 год., т.е. в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН, с оглед на което е процесуално допустима, като подадена в срок и от лице, активнолегитимирано да инициира съдебен контрол за законосъобразност на НП.

Горната фактическа обстановка съдът възприе въз основа на писмени доказателства, приети по делото, както и от показанията на актосъставителя – Г.С. и тези на свидетеля А.Г..

При така установената фактическа обстановка съдът намира, че жалбата е основателна по следните съображения:

На първо място следва да се каже, че не е спорно по делото, че дружеството е било дадено задължително предписание в горния смисъл. То е било дадено по повод на извършена преди това проверка на дружеството за периода 22.06.20г. – 16.07.20г./ относно спазването на трудовото законодателство, инициирана след подаване на жалби от бивши негови служители в ДИТ-Пазарджик.

Според настоящия съдебен състав обаче дружеството не е извършило вмененото му нарушение, свързано с неизпълнение на процесното предписание нито към момента, когато е изтекъл срокът за неговото изпълнение до 21.08.2020г., нито към датата на последващата проверка от страна на инспекторите в ДИТ-Пазарджик – 16.10.2020г., когато се твърди, че било установено неговото неизпълнение. Това пък е така, защото от начина, по който било дадено предписанието, дружеството е било в обективна невъзможност да го изпълни.

Съображенията са следните:

С горесцитирания протокол на дружеството е било предписано да застраховат за негова сметка за рисковете „професионално заболяване“ и „трудова злополука“ водачите на МПС, работещи в дружеството.

Стана ясно, че това предписание е издадено на 29.07.2020г. и срокът му за изпълнение е бил до 21.08.2020г. От това пък следва, че застраховката е следвала да се сключи в срокът за изпълнение на предписанието, т.е. до 21.08.2020г. и да започне да се изпълнява.

В същото време, при даването на предписанието е указано, че застраховането е следвало да се извърши съгласно чл. 276, ал. 1 от КТ, чл.51 от ЗЗБУТ, чл.2, ал. 1, чл. 4, ал. 1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риск трудова злополука и т.9 от приложение

н а Заповед № РД-01-879/22.10.2018г. на министъра на труда и социална политика за „коефициента на трудов травматизъм по икономически дейности прилагане през 2019г.“.

Иначе казано, според това предписание, застраховането е следвало да бъде съобразено с коефициента на трудов травматизъм по икономически дейности през 2019 година. Това е поставило в обективна невъзможност дружеството да застрахова работещите при него водачи на МПС през 2020г. и то със задна дата, т.е. съобразявайки коефициент на трудов травматизъм за 2019г. Ноторно е, че договор за застраховка може да се сключи само занапред. Това пък значи, че дружеството би могло през 2020г. да застрахова за своя сметка за рисковото „професионално заболяване“ и „трудова злополука“ водачите на МПС, съобразявайки се с т.9 от Заповед № РД-01-672/22.10.2019г. на министъра на труда и социалната политика за „коефициента на трудов травматизъм по икономически дейности за прилагане през 2020г.“, но предписание в този смисъл на него не му е давано.

С оглед на всичко това обжалваното НП се явява незаконосъобразно следва да се отмени.

При този изход от делото, който е неблагоприятен за АНО, искането за присъждане в негова полза на юрискусултско възнаграждение не може да бъде удовлетворено. То не би могло да се уважи и на друго основание, а именно защото не е направено преди делото да бъде обявено за решаване. Практиката е категорична за това, че ако искането за присъждане на разноси е направено писмена защита, а не от страна в производството и то най-късно в последното заседание, то ще се яви неоснователно на второ основание. В този смисъл е и задължителната съдебна практика, обективирана в Тълкувателно решение 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, където в т. 11 посочено, че: „Претенцията за разноси по [чл. 80 ГПК](#) може да бъде заявена валидно най-късно в съдебното заседание, в което е приключило разглеждане на делото пред съответната инстанция“. В мотивната част на същото тълкувателно решение е заявено: „До приключване на устните състезания не стига, когато страните са изчерпили всички съображения, които желаят съдът да вземе предвид при постановяване на решението. След тази фаза на процеса съдът постановява своя съдебен акт, а страните вече не могат валидно да осъществяват

процесуални действия, дължими и свързани с фази на производството, които приключили. Следователно те не могат да въвеждат нови искания, нито ангажират нови доказателства, дори и те да са във връзка с поддържаното становище по време на процеса. Тази забрана обезпечавя приложението на основни принципи на исковия процес - равенството на страните, равно право на защита и състезателност, установени с [чл. 8](#) и [9 ГПК](#). Постановяване на решението е възможно, когато всички процесуални действия по разглеждане на правния спор вече са били осъществени. С действащия ГПК се урежда възможност за представяне на писмена защита при определени условия - по фактическа и правна сложност на делото. [чл. 149, ал. 3 ГПК](#) възлага извършването на тази преценка на съда, който следва да даде срок за писмена излагане на доводите и аргументите в подкрепа на становището на страните в съществуването на спора. Самата писмена защита неправилно се квалифицира като продължение на устните състезания, тъй като тя само обективира това, което страната е изложила устно пред съда. Даването на възможност за по-точното обосноваване на разбирането ѝ по приложението на закона, не променя характера на съдебните прения, нито ги прави писмени

Представянето на писмена защита, така както е установено с [чл. 149, ал. 3 ГПК](#), не може да бъде разбрано разширително, т. е. да бъде възможност за връщане на приключила вече фаза на процеса - тази, в която могат валидно да бъдат правени искания, с които се сезира съда, респективно да бъдат представяни доказателства, спрямо които противната страна не може ангажира становище. Следователно с писмената защита не могат да бъдат предявени процесуално валидно искания за присъждане на разноски, съответно за техния размер. Макар и акцесорна, претенцията за разноски съставлява искане, свързано със спорния предмет, което следва, също като него, да бъде заявено и приключване на съдебното заседание, с което приключва делото пред съответната инстанция”.

По настоящото дело е видно, че в последното съдебно заседание АНО и негов юрисконсулт не са участвали, респ. не са направили искане за присъждане на разноски.

С оглед на изложеното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН Пазарджишки

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 13-002466 от 17.02.2021 год. на директора на Дирекция „ИТ“-Пазарджик, с което на „Т.“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в гр.Пазарджик, ЕИК ***, представлявано от управителя А. С. на основание чл.416 ал.5 от КТ и за нарушение на чл.415 ал.1 от КТ наложена имуществена санкция в размер на 1 600 лв. /хиляда и шестстотин лева/.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за присъждане на разноски полза на АНО под формата на юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Пазарджишки административен съд в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____